

פרשת תולדות

הז
is
up

Before the
sin of man
he was not
within him

Why
wants
give
the

After the
sin, he
became
a part of
him

אדם
was like
a part
before
the sin

10
need
the h
of y
אדם

אלו מטפה א', ויעקב ה' בבחינת עץ החיים,
ועשו ה' בבחינת עץ הדעת טוב ורע.

לבאר דבריו נקדים, לאדם הראשון
קודם החטא, ה' דבוק לגמרי בעץ החיים, ולא
ה' בחוכו שום חערובות של רע, ואף שזה דבר
פשוט שגם אז ה' לו בחירה, אבל הבחירה ה'
באופן שה' ביכולתו להכניס הרע בחוכו, פי'
שלא ה' לו שום הרגש של רע כלל, ורק ה' לו
ידיעה שיש ענין כזה אשר ביכולתו לעבור על
דברי צו'הו וע"י להכניס הרע לחוכו, אך אחר
שאכל מעץ הדעת, ונעשה הרע חלק מעצמיותו
של אדם"ר, ונכנס הרע בחוכו, ונחערב הרע
עם הטוב, והעבודה של אדם"ר אחר החטא
היתה להכניע את הרע שבחוכו, ולגלל את
כוחות הטוב שבו להחגבר על הרע!

יעקב אבינו ה' בבחינת אדם הראשון
קודם החטא, וכמו שאמרו חז"ל (ב"מ סד.)
שופרי' דיעקב אבינו מעין שופרי' דאדם"ר,
ופירושו שה' דומה לאדם הראשון קודם
החטא, שאז ה' עיקר השופרא של אדם"ר, כי
יעקב"א ה' כולו דבוק בצולגנא דחייא, וה' כולו
טוב בלי חערובות של רע כלל, שיעקב"א נולד
אחד שכבר נחבר כל הפסולה של ישמעאל
ועשו, ונולד כולו טוב, לכן היתה עבודתו ה'

אדם
was
the
perfect
one

א

ידועים הדברים שהאבות באו
לתקן חטאו של אדם הראשון, וכמו שמבואר
במדרש שלכן לא נברא אברהם אבינו מתחילת
הבריאה, כדי שאם יחטא אדם הראשון יבוא
אברהם ויחוק, וכן מבואר בדרך ה' להרמח"ל
באריכות שכל אחד מהאבות תקנו החטא, וכל
אחד תיקן החטא צמדה שלו, אברהם שמדחו
היתה מדת החסד תיקן החטא מלד מדת
החסד, ויחזק שהיתה מדתו גבורה "פחד
ילחק", תיקן החטא ע"י מדת הדין, ובאמת
חסד וגבורה הם הבחינות של סור מרע ועשה
טוב, שגבורה הוא המלחמה עם הרע וכבישתו,
כדברי התנא איזכו גבור הכובש את יארו, וזה
ה' עיקר עבודה ילחק, ציטור הרע ונסירת
הרע מהטוב, ואברהם שה' מדת החסד, ה'
טובד מחוך אהבה, ועיקר עבודתו ה' בבחינת
עשה טוב.

עבודה זו של תיקון החטא נמסרה
ליעקב ועשו, וכמו שמבואר בשל"ה בק'
בביאור הא דכתיב והנה תומים בצטנה, שכמו
שמנינו עץ החיים ועץ הדעת היו בחוף הגן,
ושיניהם ילאו משורש אחד, כן נולדו ב' האומיים

Complete
but easy
complete
הוא
↓
buried in
אדם הראשון,
double case,
highlight this
action

יעי עוד בפרשת בראשית שמבואר ענין הזה באריכות, ואכ"מ.
ובספר פרי צדיק מביא בשם הוזה"ק ששופרי' דיעקב"א הוא שופרי' דאדם"ר, שיעקב אשר צורתו חקוקה
בכסה"כ הוא צורת האדם אשר נברא מתחילת הבריאה בלי חסרון ופגם, כי בכסה"כ יש צורת אדם, הצורה
של אדם השלם, ויעקב"א שהי' אדם השלם התאימה צורתו לאותו הצורה.

גם אור

ים על מליחות הבריאה
חשוב שהבריאה מלמלמח
יממטת אותה, רק הכח
הבריאה היא גדול יותר,
ראה כי הבריאה מלמלמח
! מי שרואה לראות החיות
: יכול לראות שהוא גדול
מהטבלא".

זקן בא בימים, ובמד'
ונחלם לעולם תהי', כי
כל ימיו, שבאמת אלל כל
: שנה, אין לו כל השנים,
יום אשר בהם פעל למען
יש להם קיום לעולם, אבל
ינו כלל עובר", ואין להם
הם כתיב בא בימים שבה
: חסר בהם אף רגע, וזה
מיו תמימים בלי חסרון
צולם תהי', יש להם קיום

די אלל מערת המכפלה
עוב"ב, כי אדם כזה אשר
לם הבא'דיק, ימיו הם
ושייך להקבר במערת

לפסוק ברצוי הטוב, בהצחינה של עשה טוב, וכמוש"כ "יעקב איש חס יושב אהלים", שה"י חס בלי שום סיג ופגם, ולכן ה"י האומנות שלו להיות יושב אהלים, להיות דבוק לגמרי בעץ החיים.

עשו אף שה"י בו הרבה רע, וכדא"י בחז"ל שטל כל בית ע"ז ה"י מפרכם לנחת, ה"י בו ג"כ ניאץ של טוב. והתפקיד של עשו ה"י לתקן חטאו של אדה"ר, לתקן התערובות של הרע בטוב שנעשה ע"י אכילת אדה"ר מעץ הדעת, ולכן ה"י המליאות של עשו ג"כ תערובות של רע וטוב, והעבודה שלו ה"י להכניע את הרע שבו ולבטלו לגמרי להטוב שלו, וזה פשוט שה"י בטעו ניאץ של טוב, וה"י בו ניאלי קדושה, אך הטוב שבו לא ה"י שליט על הרע, ועבודתו ה"י להכניע הרע, ופ"י האריז"ל הא דכ"י "כי ליד צפ"ו", שטעו ה"י לו ניאץ של קדושה בחוץ פ"ו, שכל הקדושה של עשו היחה בחוץ פ"ו, שהקדושה לא נעשתה חלק מעלמיותו ולא נבלעה לתוך גופו, אלא ה"י רק מן השפה ולחוץ, [וכן מלינו בגמ' ששיבח רשב"ג את הכיבוד אב של עשו], והעבודה ה"י לבטל הרע לאוחו קדושה שיש בו, ואם ה"י עשו ממלא תפקידו ה"י ראוי להיות שוב עם יעקב בזרעו של יצחק, ששייכים יהיו ממשיכים את עבודת האבות, יעקב יה"י מזל הטעה טוב, ועשו מזל הסור מרע, ולכן מלינו במדרש שראוי ה"י עשו להעמיד ו' שבטים ויעקב ו' שבטים, כי מתחילה ה"י ראוי להיות המשך העבודה ע"י שניהם יחד.

108 had a 813 of 108

to face each

ואלה חולדת יצחק וגו' פירש"י יעקב ועשו האמורים בפרשה. וכבר עמדו בזה המפרשים, וכי מי אינו יודע שאלו הם תולדותיו של יצחק ומה בא רש"י להשמיענו בזה, אלא שרש"י בא בזה לגלות לנו דבר גדול, מלינו בגמ' נדרים (לא). דעל מה דכ"י כי ביצחק יקרא לך זרע, דרשו ביצחק ולא בכל יצחק, פ"י שרק יעקב נקרא זרע יצחק ולא עשו, ודבר זה יש לפרש בנחור גזירה שכן מוכרח להיות, שרק יעקב הוא זרע יצחק ועשו לא ה"י לו שייכות כלל לזה, אך זה אינו דכל דבר שהוא רק דרשה ואינו מפורש בקרא אינו צחי" גזירה, ואינו מוכרח שכן לרין להיות, אלא הוא צחינת ידיעה וצחירה, שהדרשה הוא צחי" ידיעה שכן הוא האמת, ואח"כ נחברר שכן הוא המליאות, אבל יש צחירה שיה"י באופן אחר, וכן כאן עשו ה"י לו הצחירה שגם הוא יה"י זרע יצחק, כי אילו ה"י עשו ממלא את תפקידו אשר ה"י מוטל עליו, ה"י זוכה להיות ג"כ זרע יצחק, ואז ה"י הפסוק כי ביצחק יקרא לך זרע מהפרש באופן אחר, פ"י כי צב' כוחות של יצחק יקרא לך זרע (ביצחק), וזהו כונת רש"י שבעת לידתם היו שניהם תולדות יצחק, יעקב ועשו האמורים בפרשה, ושניהם היו משתייכים להיות זרע יצחק, יעקב מזל הטעה טוב ועשו מזל הסור מרע.

במדרש על הפסוק ורצ יעבד לעיר איחא "אם זכה", ובפשטות מפרשים המדרש דהכונה הוא שאם יזכה יעקב יה"י עשו בהכנעה ליעקב, אבל ברש"י בפירושו למד"ר מצואר דהכונה הוא על עשו שאם יזכה "עשו"

The 'nd part that only יעקב יצחק is

108 could have been

108 Should be מו לומר שצדק

This did occur as it was meant to with רצ and אף

A מן follows its type יצחק/רצ but were אבורה

108 knew יצחק's רצ but also saw his potential

יהי "ורצ יעבד לעיר", וה פיקר תפקידו של עשו ה ליעקב, ולכן אומר המדרש עשו לנשות תפקידו, שיבטו בטל לגמרי להעץ החיים, לעיר³. ומלינו ברש"י על ו צבטק שפ"י על אנטווי המפרשים למה הוליא מקו בפשטות קאי על יעקב ועו לומר שאלל אנטווינוס ור נבואה זו שנאמר על יעק עשו את עלמו לגמרי ליעקב את עלמו לגמרי לרצו, וכו (י:) שאנטווינוס כד ה"ו לפורייה ה"וה גחין קמ"י ול לפורי, שאנטווינוס הבין עשו להיות בטל וכנעט לי שהכונה לאלו השנים, כי ו יעקב ועשו כמו שה"י ל צריחתם.

"ויאהב יצחק א ואמרו חז"ל דכל זינא רחינ אהב את מינו), יצחק ה"ו ציארנו שגזורה פ"י כבישו וצודאי ראה יצחק כי צב אבל "כי ליד צפ"ו" ופ צדכרים כילד מעשרין את מראה את הסימני טברה שצבה רימה ליצחק ולא ידו יע"י שפ"י"א תרמ"ג ד"ה במ

דליהו

ח ילחק וגו' פירש"י יעקב
נפרשה. וכבר עמדו בזה
זינו יודע שאלו הם חולדותיו
רש"י להשמיענו בזה, אלא
ות לנו דבר גדול, מלינו בגמי
זה דכ' כי בילחק יקרא לך
לא בכל ילחק, פי' שרק יעקב
א' עשו, ודבר זה יש לפרשו
כרח להיות, שרק יעקב הוא
הי' לו שייכות כלל לזה, אך
הוא רק דרשה ואינו מפורש
זירה, ואינו מוכרח שכן לרוב
בבחינת ידיעה ובחירה,
וי' ידיעה שכן הוא האמת,
ן הוא המליחות, אבל יש
ן אחר, וכן כאן עשו הי' לו
יהי' זרע ילחק, כי אילו הי'
ידו אשר הי' מוטל עליו, הי'
ע ילחק, ואז הי' הפסוק כי
מחפרש באופן אחר, פי' כי
ק יקרא לך זרע (ביילחק),
זבעת לידחם היו שניהם
: ועשו האמורים בפרשה,
יס להיות זרע ילחק, יעקב
שו מלד הסור מרע.
הפסוק ורצ יעבד לעיר
בפשטות מפרשים המדרש
יזכה יעקב יהי' עשו
ל: ברש"י בפירושו למד"ר
על עשו שאם יזכה "עשו"

108
Should
be
seen
The 'ad
verb's that
only appear
is
128
could
have been
127
היה יצחק

אור

פרשת תולדות

גדליהו

מב

יהי' "ורצ יעבד לעיר", והפירוש בזה הוא כי
עיקר חפקידו של עשו הוא להיות בהכנעה
ליעקב, ולכן אומר המדרש אם זכה, שאם יזכה
עשו לעשות חפקידו, שיבטר הרע שבחוכו יהי'
בעל לגמרי להעץ החיים, אז יהי' ורצ יעבד
לעיר³. ומלינו ברש"י על הא דכתיב שני גיים
בבעקן שפי' על אנטוניוס ורבי, ודייקו
המפרשים למה הוליא מקרא מידי פשוטו, הלא
בפשטות קאי על יעקב ועשו, אלא ברש"י מכוון
לומר שאלל אנטוניוס ורבי נחקיים במלואה
בבואה זו שנאמר על יעקב ועשו, שאז הכניע
עשו את עצמו לגמרי ליעקב, שאנטוניוס הכניע
את עצמו לגמרי לרבי, וכמו שמלינו בגמ' ע"ז
(י:): שאנטוניוס כד הוה בעי רבי למיסק
לפורייה הוה גחין קמי' ואמר לרבי שיעלה עליו
לפורי', שאנטוניוס הבין שזה הוא חפקידו של
עשו להיות בעל וכנע ליעקב, ולכן פי' רש"י
שהכונה לאלו השנים, כי אז נחקיים הלוכה של
יעקב ועשו כמו שהי' לרוב להיות מתחילת
בריאתם.

This did
occur as
it was
meant to
with
and
128
could
have been
127
היה יצחק

"ויאהב ילחק את עשו כי ליד בפיו",
ואמרו חז"ל דכל זינא רחיס ליי לזיני' (פי' כל מין
אוהב את מינו), ילחק הוא מדת הגבורה, וכבר
ביארנו שבגורה פי' כבישת היצר והכנעת הרע,
ובדלוי ראה ילחק כי בעשו מונח הרבה רע,
אבל "כי ליד בפיו" ופירש"י שהי' מרמהו
בדברים כיצד מעשרין את החבן, פי' שהי' עשו
מראה את הסימני עברה שלו לילחק, ואין הפי'
שבזה רימה לילחק ולא ידע שיש בו רע, אלא כפי
יעי' שפי"א תרמי"ג ד"ה במדרש.

A פן
follows its
type
128
could
have been
127
היה יצחק

פירושו של האריז"ל שליד בפיו הכונה לאותו
הנילוזי קדושה שבעשו שהם היו בפיו, ובראה
לילחק שיש בו הרבה כוחות קדושה ג"כ, וחשב
ילחק שבגודת עשו היא בהכחינה של גבורה,
שליך להתגבר על הרע שבו, ולעשות מלחמה
עם הרע ולכבוש אותו, ולכן יאהב ילחק את
עשו, שראה שיש בו קדושה "כי ליד בפיו", ולכן
אהב אותו כי חשב שבגודתו הוא צמדת הדין,
"זינא דרחיס ליי לזיניה".

128's
is like
127's

מה שראה ילחק לברך את עשו, כי חשב
שמלד שיש בו כוחות של קדושה שייך לו
הברכות, ובפרט כי ילחק שמדחו היחה מדת
הדין, ועפי" דין שייך הברכות להצבור, חשב
"בדדי כבשי דרחמנא למה לך", הלא שייך
הברכות לילחק עפי" דין ויקוב הדין את ההר,
ולכן רצה ליתן לו הברכות. וביחר ביאור, עפי'
הא דמבואר ברמב"ן (פי' עקב) שכל הענין של
ברכה שמלינו בחורה הוא ענין של סיוע, שחנאי
החיים יהיו באופן שיהי' נוח לאדם לעבוד את
בוראו, וכל הברכות שמלינו בחורה הם ע"ד
זה, שצא סיוע מלמעלה להאדם שיעבוד את
הש"ת, שחנאי החיים יהיו כאלה שהם יסייעו
להאדם לעבוד את בוראו, וילחק רצה לסייע
לעשו שיהי' ביכולתו לעשות עבודתו, וחשב
ילחק כי יעקב אין לרוב לסייע, כי יעקב דבוק
בען החיים ושם הוא מקור הברכה, ובפרט
שבגודתו הוא איש חס יושב אהלים, ואין לו
שייכות למלחמה עם הרע כלל, וממילא אין שום
צורך לא לברכה ולא לסייע, ורק עשו שבגודתו

Why
wanted to
give
the
128
היה יצחק
128
could
have been
127
היה יצחק

היא זכתי סור מרע, עבודה זרה חלק של עץ הדעת טוב ורע, לו שייך הזכרות, כי לריק לסיוע שיהא זיכולתו לכבוש את הרע, ולמלאות את תפקידו.

במדרש (נ"ר פס"ה) על הא דכתי' ועתה שא נא גליך תליך וקשתך ולא השדה, "כליך" זו צבל, "תליך" זו מדי, "קשתך" זה יון, "ולא השדה" זו אדום, ואיזה שייכות יש לדרשה זו כאן בדברי יחזקאל לעשו, אך יחזקאל אמר לעשו ועתה — ואין ועתה אלא לשון תשובה, שעכשיו הזמן מסוגל שיכול לעשות תשובה, יש עכשיו זכותו להתגבר על אלו ד' כוחות הרע שיש בעולם, כי זה פשוט אשר אילו הי' עשו ממלא את תפקידו הייתה גזירת הגלות שייך לחלק העבודה שלו, שתיקר תכלית הגלות היא להכניע אלו ד' כוחות הרע שיש בעולם, (שדי המלכיות הם ד' כוחות הרע וכמובאר במדרש ריש פ' בראשית שמפרש שחבו וזכו וחשך על פני תהום מרמיזים על הדי' מלכיות, כי אלו ד' דברים הם בריאה של העדר, וכמו שביארנו במקו"א), ועשו שעבודתו הוא מלך העץ הדעת טוב ורע, שייך זה העבודה לחלקו, ולכן אמר יחזקאל לעשו שא נא — שיגביה את עלמו, שעכשיו יש זכותו אלו הדי' בחינות של רע שיש בעולם ולמלאות את תפקידו.

רבקה שגולה זכית לזן הארמי ואלל צחאל הבינה מה הפנימיות של עשו, וראתה 'עיי' מד"ר פרשת שמיני שדי' מיני בהמות שנחשבו בתורה שיש להם איזה סימן טהרה וטמאים הם נגד הדי' מלכיות, והחזיר הוא נגד מלכות אדום. 'עיי' שפ"א תרמ"ז ד"ה ובענין.

הנהגה
encouraged
let's
try

שכל הטוב שיש בעשו הוא רק מן השפה ולחן, ושאינו לו שייכות כלל לעבודה זו של כיבוש הרע, ואדרבה זה שמראה את הסימני עברה שלו כלפי חן זהו מסימני הטומאה שלו כחזיר זה שפושט עלפיו⁴, ובראותה שאין לעשו שייכות להקדושה שלו הבינה שאין לו שייכות גם להזכרות, ולכן אמרה ליעקב ליקח הזכרות, כי הזכרות שייכים עכשיו לו על דרך מה שאמרו חז"ל זכה נוטל חלקו וחלק חזירו בגן עדן, א"כ עכשיו שהפסיד עשו חלקו ולא זכה ליקח את הזכרות, אז זכה יעקב בחלקו וממילא הזכרות שייכים ליעקב⁵.

הנהגה
takes
on both
sides

אך לריכים לדעת שמה שאומרים זכה נוטל חלקו וחלק חזירו, אינו בתורה מתנה, שזוכה בחנם בחלק חזירו, כי זה דבר שאי אפשר, רק בעת שאדם מאבד חלקו בגן עדן אז חלק העבודה שהי' מוטל על אדם זה נוטלו חזירו, כי לכל אדם יש עבודה מיוחדת בעולם הזה, וכפי עבודתו כן זוכה לחלקו בג"ע, ולדיק זה כאשר זוכה לחלק חזירו נוטל ממנו גם חלק עבודתו, וזאת שהוא ממלא את חלק העבודה של חזירו זוכה גם לחלקו בגן עדן, יעק"א בעת שזכה להזכרות מטעם "זוכה לחלק חזירו", זכה אז גם בחלק העבודה של עשו, זה החלק העבודה של ציפור הרע, ונסירת הרע מהטוב, זכתי עץ הדעת טוב ורע, עבר אז ליעקב. ולכן באמת היו הזכרות שייכים גם לו, כי כל

הדי' מלכיות, והחזיר הוא נגד מלכות אדום. 'עיי' שפ"א תרמ"ז ד"ה ובענין.

החשבון של יחזקאל הי' שלח אורן זכרה, אצל עכשיו ש העץ הדעת שייך ליעקב, הזכרה, כי לריק לסיוע לעו; שלחה רבקה את יעקב, שיו כי הבינה שהזכרות שייך

זה שאמר יעקב **זכורך**, שחז"ל מפרשים; אלא שמחלקים הדיבור, אנו ועשו הוא זכורך, יש להו פשוטו של מקרא, שעכשיו העבודה של עשו, הרי הוא הזכרות של עשו, א"כ הרי עשו הזכור של יחזקאל ולא

By taking
let's
can say
I am
let's
your
firstborn

ג "ויגש וישק לו ויו אמרו חז"ל אל תקרי בגדיו הובא ב' מעשיות מבוגדיו ואלו הבוגדים חזרו בתש ויקום איש לרורו, וזשל" מקום אשר אמרו חז"ל ו להפקיע מפשעו של מקרו שייכות גם לפשעו של מר יש לפרש עפ"י דברינו, שיש עשו, משום שרצה לזכור ו כנישת הרע, וחשב שזה "וכיון שהיו שייכים באמת 'עיי' אוה"ח הקי שמפי ג"כ ו המיוחד לו".

הנהגה
intellect
הנהגה

גשו הוא רק מן השפה ולחק, לל לעבודה זו של כיבוש הרע, זה את הסימני טהרה שלו מני הטומאה שלו כחזיר זה: ראוהו שאין לעשו שייכות גם בינה שאין לו שייכות גם י"ה לעקב ליקח הזכרות, כי שיו לו על דרך מה שאמרו ו וחלק חבירו בגן עדן, ח"ב ז' חלקו ולא זכה ליקח את יעקב בחלקו וממילא יקב. 5

דעת שמה שאומרים זכה בירו, אינו בחורח מחנה, חבירו, כי זה דבר שאי ס מאבד חלקו בגן עדן אז מוטל על אדם זה נוטלו ש עבודה מיוחדת בטולם זוכה לחלקו בג"ע, ולדיק חבירו נוטל ממנו גם חלק ממלא את חלק העבודה יקו בגן עדן, ייעק"א בעת י"ס "זוכה לחלק חבירו", בודה של עשו, זה החלק ע, וגסירת הרע מהטוב, רע, עבר אז ליעקב, ולכן שייכים גם לו, כי כל הרה וטמאים הם נגד הדי

יקב takes on both sides
by taking yer's he can say "I am yer up first-born"

החשבון של יחזק חי שלחלק העץ החיים אין לורך בזרכה, אבל עכשיו שגם חלק העבודה של העץ הדעת שייך ליעקב, אז שייך לו ג"כ הזרכה, כי לריך לסיוע לעשות חסקיד זה, ולכן שלחה רבקה את יעקב, שיקח הזכרות בערמה כי הזינה שהזכרות שייכים עכשיו לחלקו. 6

← וזה שאמר יעקב ליחזק "אנכי עשו בכורך", שחז"ל מפרשים שלא אמר כאן שקר, אלא שמחלקים הדיבור, אנכי יעקב המביא לך, ועשו הוא בכורך, יש להבין עכשיו גם עפ"י פשוטו של מקרא, שעכשיו שיש ליעקב גם חלק העבודה של עשו, הרי הוא באמת עשו, ושייך לו הזכרות של עשו, ח"כ הרי בחלק העבודה הוא עשו הבכור של יחזק ולא אמר שקר כלל?.

ג

"ויגש וישק לו וירח את ריח בגדיו", אמרו חז"ל אל תקרי בגדיו אלא בגדיו, ובמדרש הובא ב' מעשיות מבוגדים שהיו בכלל ישראל, ואלו הבוגדים חזרו בתשובה, מיוסו משיחא ויקום איש לרורות, ובשלי"ה הק' איתא כי בכל מקום אשר אמרו חז"ל אל תקרי אין הכונה להפקיע מפשטו של מקרא, אלא שיש לדרשה זו שייכות גם לפשטו של מקרא, וכונת חז"ל כאן יש לפרש עפ"י דברינו, שיחזק רצה לברך רק את עשו, משום שרצה לברך את חלק העבודה של כנישת הרע, וחשב שזה שייך לעשו, אבל כאן

יקב spelled יקב

נחזרר שיעקב נטל גם חלק הזה של עבודה, וגם בזרע יעקב יהיו חפרונות רע ועוב, ואוחן השעה שצמים שהיו עומדים ללאח מזרעו של עשו, עכשיו יהיו מזרעו של יעקב, ח"כ אז נחכה שגם בזרעו של יעקב יהיו בוגדים, והוא מלד החפרונות של הרע בעוב, וכשהרגיש יחזק את הריח מאלו הבוגדים, וראה שזכה העומד לפניו יש בזרעו חפרונות טוב ורע, ראה יחזק שהוא ראה לזרכה, שלריך לסיוע לאלו הבוגדים שיהי זיכולתם לחזור בתשובה, וכסיוע של ברכת יחזק יש זיכולת אלו הבוגדים להחגבר על הרע ולעשות תשובה.

This was to come from 7:11 now that he replaced 121

When 7:11 understood this he gave 7:12

איתא בגמרא (סוטה י) כחיו ירגז המלך ויעל על עליית השער ויבך וכה אמר בלכתו בני אבשלום בני בני וגו' חמיה בני למה? שבעה דאסקי' משבעה מדורי גיהנם ואידך וכו' עיי"ש, ורליחי בספר שפתי לדיק שמדייק שכלן בפרשה איתא ג"כ ז' פעמים בני, שיחזק כשחשב שזה עשו, אמר ז' פעמים בני לאסקי' מז' מדורי גיהנם, אך כשהי' זה באמת יעקב אז אלו התפילות של יחזק שאמר ז' פעמים בני הועילו לבניו של יעקב, שיטלו אותן הבוגדים שיהיו מבני בניו מז' מדורי גיהנם, עד שיעלה אותן לחוך גן עדן, כי באמת אמר יחזק שמונה פעמים בני, והשמינית הוא להעלותן לגן עדן, ומדוייק כי השמינית הוא מה שאמר יחזק ראה ריח בני כריח שדה, ואמרו חז"ל שנכנס עמו

7 times "yis" mentioned to lift from 7 furnaces of גיהנם

Intended for 128 but instead for 127's descendant

The 8th to rise to 128

יוכיון שהיו שייכים באמת לו הי' מותר לו ליקח אותם אף בדרך ערמה וחכמה. 'עיי' אוה"ח הק' שמפי גייכ עדיין, וכייכ השפ"א (תרמ"ז ד"ה ובענין) "יואמר אמת אנכי עשו בפנימיות חלק המיוחד לוי".